

[Aase Olesen]

for bemyndigelse. Skal vi være med til noget, så skal vi nøjagtigt vide, hvad vi går med til, og ikke risikere knivstik fra alle mulige partier efterhånden i dette folketing på dette område.

Vi har fra 1980 været med til at begrænse udgiftsstigningerne i bilstandsloven, herunder de udgiftsstigninger, der viste sig for § 48, stk. 1. Vi har måttet tage mange fuldstændig meningsløse debatter her i folketinget om det spørgsmål; vi har endog haft en forespørgselsdebat om handicapåret, som næsten udelukkende kom til at handle om dette lille stykke i § 48.

Så har vi i maj 1982 haft et forslag, der fuldstændig ophævede enhver begrænsning af udgifterne på dette punkt. Vi sagde dengang, at vi i den undersøgelse, der var på vej, var klar til at se på, om der var yderligere brug for at regulere bestemmelsen, eller om der var mulighed for at ændre den, men vi fik ét eneste svar fra venstre, fra de konservative, fra SF og fra VS. Jeg skal endda citere så prominent en person som nuværende statsminister Poul Schlüter, der sagde, at vi kan være uenige om meget på det sociale område, men lad være med at antaste vores motiver. Om den undersøgelse, man bad det konservative folkeparti om at afvente, siger det daværende folketingsmedlem hr. Poul Schlüter: der er ingen grund til at vente, for dette drejer sig ikke om lovens administration, det drejer sig om lovens princip, som efter vores opfattelse er forkert og har været forkert fra det øjeblik, da princippet blev grundfæstet som lov.

Jeg vil gerne spørge, hvad det er, der har fået det konservative folkeparti til nu at forlade dette grundfæstede princip. Hvad er forskellen på det, ministeren nu forsøger at få gennemført, ganske vist via en bemyndigelse – men det gør det jo ikke bedre – og det, som blev indført under daværende socialminister Ritt Bjerregaards regering? Hvad er forskellen?

Vi ønskede at begrænse de mange små udgifter til folk, som havde børn, som ikke havde egentlige handicap. Det fremgik klart af den dagsorden, der blev vedtaget den 5. februar. Jeg vil gerne spørge, hvori forskellen består, hvad der er grunden til, at man nu har forladt det princip, som var så vigtigt. Jeg kan citere ordføreren, der dengang sagde: for os er det et principspørgsmål; vi øn-

sker, at der kompenseres for et handicap, og derefter står vi lige, uanset indtægt.

Jeg ønskede dengang – og det kan man læse i de gamle referater – at få en diskussion om, hvad vi skulle forstå ved et egentligt handicap, og det har den konservative ordfører også nævnt her i dag; hvad er det, der er så afgørende forandret fra dengang og til nu? Jeg synes, ministeren anstændigvis bør give os en forklaring på det. Som sagt går vi ikke ind i nogen form for bemyndigelse på dette område.

Jeg kunne i øvrigt have lyst til at spørge, hvordan ministeren kan være sikker på, at han nøjes med at spare 10 mill. kr. Det var også det, socialminister Ritt Bjerregaard ønskede at spare. Besparelsen er som bekendt omkring de 40; vi ved i øvrigt ikke, hvad den var, inden loven helt blev ophævet. Vi vil gerne vide, hvordan ministeren kan tro, at man kan styre kommunerne i bilstandslovs spørgsmål bedre nu, end man kunne i 1981.

Hvad angår spørgsmålet om at ændre reglerne for invalidebiler, må jeg sige, at jeg sad i social- og skatteudvalget hele dagen, og den betænkning, som måske giver forklaringen på, hvad lovforslaget handler om, fik jeg i hånden ved 9-tiden. Jeg kan simpelt hen ikke ud af lovforslaget se, hvad ministeren vil bruge sin bemyndigelse i stk. 2 og 3 til. Der står meget rigtigt en række principper – men det er jo kønne ord, det er ikke udformet i nogen som helst regler – og så står der, at man vil tage hensyn til den rapport, der er afgivet af et udvalg – det var den, vi fik sent i aften – men man vil ikke komme med de forslag, som udvalget kommer med. Det er nemlig udgiftkrævende omlægning af udmålingsreglerne for støtten.

Ja men så må jeg spørge, hvad man egentlig vil, for jeg forstår på ministerens forslag, at man vil lave nogle regler, selv om vi altså ikke får at vide, hvad det er, som ikke må koste ret meget. Jeg glæder mig meget til at se, hvad det går ud på.

Men som sagt skal man ikke forvente, at det radikale venstre stemmer for nogen form for bemyndigelse på det her område.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg vil gerne på givnen foranledning citere § 27 i folketingets forretningsorden, der siger: